

HÂN HOAN SỐNG TÂM TÌNH TRI ÂN CẢM TẠ

Patrick Giraud chào đời ngày 2-9-1953 tại Rouen, miền Bắc nước Pháp, trong một gia đình Công Giáo đầm ấm tràn đầy tình thương.

Lúc nhỏ, Patrick thật ngoan hiền, điềm đạm và rất mực lễ độ. Cậu bé ghét nói dối, trái lại, ưa thích cười đùa vui vẻ. Những ai từng quen biết Patrick không bao giờ quên được tiếng cười dòn tan của cậu.

Trong thời niên thiếu Patrick rất được bạn bè quý mến. Cậu thường được bầu làm trưởng lớp và luôn luôn lắng nghe người khác. Patrick là thành viên Ca Đoàn giáo xứ. Lên bậc trung học, Patrick gia nhập phong trào Thanh-Sinh-Công. Cậu tham dự nhiều trại hè của phong trào trước khi được bầu làm điều-động-viên trại hè. Sau khi đậu tú tài, Patrick ghi tên vào nhóm thanh niên chuẩn bị tiến lên chức Linh Mục. Patrick ước ao thu thập vốn liếng trí thức dồi dào hầu có thể hiểu và giúp người khác hữu hiệu hơn cũng như trở thành một Linh Mục được trang bị thật kỹ càng.

Thế nhưng vào năm 22 tuổi - mùa hè 1975 - sức khỏe của Patrick bỗng xuống dốc không phanh mà không rõ căn nguyên. Khi được đưa vào nhà thương ngày 2-9-1975, người ta khám phá ra Patrick bị ung thư óc. Hai ngày sau cuộc giải phẫu, Patrick bị bán thân bất toại. Chàng không sử dụng được chân và cánh tay bên trái. Nhờ chữa trị khẩn trương, Patrick ra khỏi phòng hồi sinh và ngày 22-9, chàng bắt đầu làm quen với chiếc ghế lăn.

Với các biến chuyển đau thương dồn dập về sức khỏe, Patrick vẫn không đánh mất niềm hy vọng và tâm tình vui tươi, yêu sống, yêu tha nhân. Ngày 22-9-1975, Patrick viết trong nhật ký:

“Việc đầu tiên của ngày đầu tiên ngồi ghế lăn, sau thời gian dài như bất tận nằm liệt giường, việc đầu tiên khi tôi có thể viết lại được, tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn sâu xa: lời CẢM ƠN chân thành!

“Trước hết xin CẢM TẠ Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đấng lại nói với tôi: “Con không nên quên rằng bốn phận của con là phải tự tìm kiếm Người mỗi ngày và phải chứng tỏ cho thế giới thấy rằng con yêu Người và nhờ Người mà thế giới hiện hữu; rằng mỗi cá nhân được thừa hưởng sự sống và được cứu rỗi; rằng Cha sai con đi vào thế gian để làm công việc của vị tông đồ.. Con cũng không nên quên rằng niềm hạnh phúc lớn lao nhất của Kitô-hữu là biết mình đi vào cuộc sống vĩnh cửu ngay từ hôm nay, và mọi sự xảy ra đều do thánh ý THIÊN CHÚA, cũng như tất cả mọi sự đều có ý nghĩa và đều hữu dụng!”

“Lời CẢM ƠN kế tiếp mà con ước ao bày tỏ và nồng nhiệt muốn nói cũng như lập đi lập lại là lời CẢM ƠN song thân: cảm ơn Ba, cảm ơn Má, cũng như cảm ơn hai em Catherine và Bruno, hết tình yêu thương trong thời gian con bị ốm. Tình yêu này nhắc con không được quên ý nghĩa cuộc sống.

“Ước gì cái “nhàm chán” thường ngày không được lấn át lên trên, và ước gì những cảm nghiệm vẫn được giữ nguyên vẹn tầm quan trọng vào thời điểm thuận lợi. Ước gì cái “nhàm chán” thường ngày không được làm cho tôi trở thành “hà tiện” và khiến tôi quên mất mình được kêu mời phục vụ và biết nói CÁM ƠN mỗi ngày.

“Hãy đặt niềm tin tưởng nơi Chúa, nơi cuộc sống vĩnh cửu bên Chúa; tin tưởng nơi con người; sống khiêm tốn, quảng đại và đơn sơ. Khi người ta có các đức tính này thì nên cẩn trọng bảo tồn và thực thi chương trình của THIÊN CHÚA đối với mỗi người”.

Sau 6 tháng chữa trị, tập luyện đi đứng và trở lại cuộc sống bình thường, bệnh Patrick bị bệnh trở lại vào ngày 22-3-1976. Đúng một tháng sau, vào buổi sáng 22-4, nhằm ngày Thứ Năm Tuần Thánh, Patrick thức giấc trong một trạng thái hoàn toàn tỉnh táo. Khi mở mắt, Patrick trông thấy hiền mẫu đang canh thức bên giường. Anh

nở nụ cười thật tươi, và lòng tràn đầy cảm mến tri ân, anh nói với Mẹ những lời sau cùng như một di chúc tinh thần:

- Hôm nay là lễ PHỤC SINH! Con muốn mừng lễ Phục Sinh với Đức Chúa GIÊSU KITÔ và với các bạn trẻ của con. Con rất hài lòng vì được sống giờ phút Phục Sinh này với Mẹ! Mẹ ơi, Mẹ à, Phục Sinh đấy nhé! Đây rồi, chính là lúc bắt đầu, Alleluia! Alleluia! Con biết rằng một điều gì đó sẽ xảy đến cho con vào dịp Lễ Phục Sinh. Và điều ấy đang xảy đến với con. ngày sống lại của con bắt đầu .. Mẹ ơi, Mẹ không sống lễ Phục Sinh này giống như con đâu! .. Đây rồi! Mẹ ơi, thật là ly kì, là tuyệt diệu!

Và đúng như Patrick Giraud linh cảm, anh được THIÊN CHÚA gọi về chung hưởng cuộc sống vĩnh cửu với Ngài vào Thứ Hai Phục Sinh 26-4-1976, hưởng dương 23 tuổi.

... “Con hết lòng trông đợi Chúa, Ngài nghiêng mình xuống và nghe tiếng con kêu. Ngài kéo con ra khỏi hố diệt vong, khỏi vũng lầy nhơ nhớp, đặt chân con đứng trên tảng đá, làm cho con bước đi vững vàng. Chúa cho miệng con hát bài ca mới, bài ca tụng THIÊN CHÚA chúng ta. Thấy thế, nhiều người sẽ kính sợ và tin tưởng vào Chúa. Phúc thay người đặt tin tưởng nơi Chúa, chẳng vào hòa với bọn kiêu căng và những kẻ theo đường gian ác. Lạy Chúa là THIÊN CHÚA con thờ, những kỳ công Ngài đã thực hiện và những điều Ngài dự định cho chúng con: thật là nhiều vô kể! Không một ai sánh được như Ngài! Chúa chẳng thích gì tế phẩm và lễ vật, nhưng đã mở tai con; lễ toàn thiêu và lễ xá tội, Chúa không đòi, con liền thưa: “Này con xin đến! Trong sách có lời chép về con rằng: Con thích làm theo thánh ý, và ấp ủ luật Chúa trong lòng, lạy THIÊN CHÚA của con!” (Thánh Vịnh 40(39) 2-9).

(Daniel-Ange, “Les Témoins de l'Avenir”, Le Sarment FAYARD, 1989, trang 158-172)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt